

Projekt neziskové organizace Post Bellum - Příběhů našich sousedů:

HEDWIGA BARTSCHOVÁ

„...ještě teď se mi zdá, že chodím po

Vilémovicích...“

Rozhovor zpracovaly: Aneta Janků, Veronika Střílková, Vendula Mangoltová

ZŠ Javorník u Slezska, 7.B

Ukázka z rozhovoru 1 (1:13:15 – 1:13:51):

„Was eure prezident Masaryk seinen Kindern wünscht und anrät? Ich wünsche euch Gesundheit und Gottessiegen, seid stets rein an Körpe und Seele, liebet eure Mitmenschen und richtet euch stets nach dem Leitwort.“

(Co váš prezident Masaryk přeje a radí dětem? Já vám přeju zdraví a boží požehnání, buďte pořád dobrého zdraví a jasného ducha, milujte své bližní a vždy se řiďte podle svých zásad)

Holka 1:

Na začátku školního roku v první třídě byl nápis na tabuli, který byl určen všem žákům. Byl napsán v němčině, protože v Nových Vilémovicích žilo 703 Němců a jenom pár Čechů.

Holka 2:

Její dětství bylo veselé. V zimě se s dětmi sáňkovaly, v létě běhaly po venku a její největším koníčkem byly květiny a zahrádka. Situace se ale změnila, když vypukla válka.

Ukázka z rozhovoru 2 (15:54 – 16:20) :

„Chlapi byli na vojně, všude se muselo pomáhat. Já jsem tak chodila do školy, hlídala jsem kluka, dvouletého. Ráno jsem musela pomáhat ve chlívě, podojit dvě krávy a pak jsem šla do školy.“

Holka 3:

Hned po válce jako mladá holka musela pracovat u české rodiny na hospodářství. Česky se tam nenaučila. Jenom s jejich dědečkem mluvila německy. Do teď na ně v dobrém vzpomíná. Po jedenácti měsících se vrátila domů. Nejtěžší byla poválečná doba pro její rodiče.

Ukázka z rozhovoru 3 (26:13 – 26:52):

„nás to tak nebolelo, že nám doma vzali všechno. Jako děcká jsme to tak necítili. Rodiče to bolelo víc. (26:22 – 26:54). Já si pamatuji, když vzali tatínkovi koně, tak mu slzy tekly. Bylo mu to líto....“

Holka 1:

Rodina paní Bartschové nebyla odsunuta do Německa. Zůstala žít v Nových Vilémovicích. Ale po třech letech se museli vystěhovat ze svého domu a nechat ho Řekům. Přestěhovali se do Horního Fořtu. I když, zde měla hodně kamarádu, našli se lidé, kteří ji dali najevo, že je Němka.

Ukázka z rozhovoru 4 (35:32 – 35:53):

„Když jsme bydleli ve Fořtu v 1948, někteří to na nás zkoušeli nebo začali po nás plivat. Taký se to stalo. (smích)...“

Holka 2:

Ve třiceti se provdala za svého kamaráda z dětství, Helmuta Bartsche. Koupili si domek v Uhelné, kde žijí dodnes. Své dcery naučili nejdřív německy a až pak česky. Příběh paní Bartschové nás naučil, že je důležité, aby člověk zůstal věrný hodnotám, které získal v dětství.